

Poleti v hladu.

K. Beneš.

lahko to stori, treba séveda mirú, in tega ima, če ga drugi potniki ne motijo. Nasprotno pa so nekateri potniki v zadregi, če vidijo duhovnika opravljajočega brevir, in si ne upajo med seboj govoriti. Tega duhovnik zopet ne more zahtevati. Naravno je torej, da si želi mirú in samote za toliko časa, dokler ne opravi svoje dolžnosti. Sicer je pa potovanje prijetnejše, če je več ljudij v vozu. Pazni potnik gleda, posluša, preotriva, kar mu napravlja kratek čas, pa tudi zanimivo in poučno vožnjo.

Urno so se vrstile postaje. Vlaku se je pa kmalu poznalo, da se vije v vedno višje kraje. V večerni zarji smo gledali vrhove naših gorenjskih planin, prestopili kranjsko mejo in pozdravili prva koroška selišča. V mraku smo zrl romantični Podklošter in z nočjo dospeli v Beljak. Tu smo hoteli prenočiti. Res da bi se bili lahko dalje vozili tudi po noči, kar bi ne bilo tako neprijetno, ker bi bil ugajal nočni hlad, a izkušnja uči, da se človek ponoči preveč utruji in potem po dnevu nima toliko dušnih močij, kolikor mu jih treba za res koristno potovanje.

Blizu postaje smo si poiskali hôtel. Lepo poslopje in okusna oprava pa nista bila v nobeni primeri s snago, katero bi smeli za dober denar po pravici zahtevati. Mislili smo že, kaj bo, če se nam večkrat kaj takega pripeti. Resnici na ljubo pa treba povedati, da so po Francoskem stanovanja prav snažna.

Zgodaj zjutraj smo šli maševat. Beljak ima lepo lego in krasno okolico. Škoda, da nismo utegnili dalje ondi ostati. Zanimale so nas cerkve. Snažna in lepa je nova frančiškanska cerkev v gotskem slogu sezidana. Tudi župna cerkev je lepa gotska stavba, v kateri okrogli stebri ločijo srednjo ladijo od postranskih. Ob stebrih stojé kipi, nekateri prav fino delo. Istotako je zanimiva prižnica, vsa kamenita, z reliefi na peterih polah, predstavljajočimi skrivnosti iz življenja našega Odrešenika. Mesto kaže v svojih stavbah še bolj srednjeveški obraz, kar žal sedaj po naših mestih močno gine.

Nekoliko pred pol osmémi se odpeljemo proti Tirolski. Slovenski kraji izginjajo pred očmi; kmalu smo na popolnoma nemškem ozemlju. Opoldne smo bili že pri trdnjavi „Franzensfeste“, kjer smo čakali dobro uro, kar nam je prav prišlo. Tu nas je zasačila nevihta, ki se je pa kmalu polehla.

V dostojni krčmi smo prvič gledali dobre Tirolce in bili s postrežbo prav zadovoljni. Od tod smo imeli z vlakom še tri ure v Inomost. Pot je vodila čez slavni Brenner, ki je 1370 *m* nad morjem. Čudovito je, kako se železnica vzdiguje in zopet spušča navzdol. Strmca ima včasih na sto metrov doljave dva in pol metra.

Med potjo vstopi v naš voz tirolski duhovnik. Kmalu smo se seznanili in se začeli mirno razgovarjati. Imel je počitnice kot katehet na nekem višjem zavodu in jih uporabljal, da je hodil bližnjim duhovnikom pomagat. Prav tedaj se je vračal s takega izleta proti domu. Svetoval nam je dobro gostišče, pri poštemem, prijaznem gostilničarju, svaril pa tudi, naj nikar ne gremo na znani hrib Izel, ker ondi se nahaja spomenik Andreja Hoferja, ki je uprizorjen ne kot slaven borivec za domovino, ampak kot raz-